

eigen standpunt. Hij moet op een bepaalden grondslag voor den strijd des geestes worden geoefend.

Ook langs dezen weg breekt dus het wapen der „voraussetzungslose” wetenschap, waarmede onze Universiteit jaar en dag werd bestreden. Zulk een wetenschap is er niet. Men kiest bij zijn aanpak van de problemen, bij de richting, waarin men zich met zijn denken beweegt, partij. En beter is het zich dan bewust op een bepaalden grondslag te stellen, zich van zijn „vooroordeel” rekenschap te geven; dan kan men zich beter tegen onjuiste oordeelen hoeden dan hij, dien de stroom stuurlaars meevoert, en die niet weet, door welken factoren zijn denken wordt bepaald.

Zoo moet onze conclusie zijn, dat de Vrije Universiteit en als centrum der wetenschap en als school voor onze jeugd allerminst heeft afgedaan. De ontwikkeling der geesten heeft het uitgangspunt van onze Universiteit — de noodzakelijkheid van een vasten grondslag ook voor de wetenschap — in het gelijk gesteld. Zelfs openbaren zich wat den inhoud van dien grondslag betreft allerlei verschijnselen, die ons aangrijpingspunten kunnen geven.

Dit alles moet ons te scherper doen zien de ontzaglijke taak die ons van Godswege is opgelegd, maar ook ons te dieper doen beseffen, hoeveel aan de uitvoering daarvan ontbreekt. Voor zelfgenoegzaamheid is zeker allerminst plaats. Welk een pretentie voeren wij! Zijn de vruchten van onzen arbeid daarmede in overeenstemming?

#### Zware taak

Hierin ligt geen bedekt verwijt aan de hoogleeraren. Er wordt hard gewerkt en ernstig gestudeerd. En de resultaten daarvan zijn veelszins verblijdend. Doch het blijft voor die toch nog steeds kleine groep van hoogleeraren een bovenmenselijke taak om, met toetsing van al datgene wat wordt gepubliceerd, tot een eigen opbouw te komen. Hier moet hulp worden geboden in allerlei vorm.

Indien wij ons rekenschap geven eenerzijds van wat voor een behoorlijke functioneering, met het doel van onze universiteit in het oog, noodig is, anderzijds van de offers, welke dit vraagt in een beperkten kring, onder omstandigheden, die in verband met de economische en financieele situatie van ons land steeds moeilijker dreigen te worden, — dan is voortgaan slechts mogelijk in het diepe besef, dat we hier een roeping en taak vervullen, die God van ons vraagt, en waartoe wij dus vertrouwend gelooven, dat Hij de wegen zal doen vinden.

Doch ook in anderen zin is hulp noodig. Vooral ook zij, die hun opleiding aan onze Universiteit ontvangen, moeten begrijpen, dat zij zoowel tijdens maar vooral na hun studie moeten mede bouwen aan een wetenschap op den grondslag van onze Gereformeerde beginselen. Daaraan ontbreekt veel. Het aantal promoties — een zoo gunstige gelegenheid om wetenschappelijk werk te doen — is nog te gering; de wetenschappelijke productie uit den kring onzer afgestudeerden moet bij voortdurend worden

gestimuleerd. Onze Universiteit moet een werkgemeenschap zijn, ook van hen, die in het practische leven staan.

#### V.U. geloofsstuk

Maar bovenal: onze Universiteit moet bij voortdurend gedragen worden door het gebed van allen, die ook op het terrein der wetenschap Christus Koning weten. Onze Universiteit is een „geloofsstuk”. Alleen indien dit geloof levend blijft, is voor haar plaats. Dan ook is — met hoeveel zwakheid ook — de benadering van het hooge doel, dat zij zich in afhankelijkheid van God heeft gesteld, verzekerd.

Uit dat geloof moeten wij de bezieling tot voortgaan putten. En die bezieling kan dan mede gewekt worden, indien wij — gelijk ik in eenige trekken trachtte aan te wijzen — zien, dat onze tijd aangrijpingspunten heeft om voor het streven onzer universiteit in ruimeren kring weerklank te vinden. Want — ik moge het tenslotte nog eens herhalen — het is ons te doen niet om ons in eigen kring op te sluiten, doch om, ter vervulling van onze roeping tegenover ons geheele volk, ook op het terrein der wetenschap te arbeiden in den weg, waarin alleen wezenlijke vrucht is te verwachten.

God sterke ons daartoe en Hij doe ons in de vervulling van die taak met door geloof gedragen moed voortgaan.

Dr J. Donner

## BOEKBEOORDEELING

*Dr R. van der Meulen, over de onderscheiding van levend en levenloos in de Slavische talen. Amsterdam, J. M. Meulenhoff.*

De rede, waarmede Prof. van der Meulen het ambt van hoogleeraar in de Slavische talen aanvaardde aan de Rijks Universiteit te Leiden. Prof. van der Meulen geeft een zeer belangwekkende teekening van tal van bijzondere taalverschijnselen die aan de Slavische talen eigen zijn. Met name zet hij uiteen, dat in enkele gevallen andere vormen worden gebruikt, wanneer over personen wordt geschreven dan die men bezigt, als men over levenloze dingen handelt.

F.W.G.

*De psalmen van Quevedo, vertaald door Gerard Diels, uitgave De Ceder, Amsterdam, J. M. Meulenhoff.*

Een keurig uitgevoerd boekje. Het geeft in een cursieve letter gedrukt een aantal psalmen genoemde verzen van den Spaanschen dichter Don Francisco de Quevedo (1580—1645). Daarnaast in Latijnsche letter de vertaling van Gerard Diels. Wij kunnen niet beoordeelen, of de vertaling juist is. Maar als Nederlandsche poëzie is zij voortreffelijk.

De gedichten zijn schoon van inhoud. De meeste zijn zangen uit de diepte, zij roepen om God te vinden, om verlossing van de zonde, een enkele draagt een meer historisch karakter.

Wie gaarne poëzie leest zal van deze psalmen genieten.

F.W.G.